

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

3. Conclusio, Magi, vel Malefici virtute Dæmonis, nec se, nec alios homines verè & realiter possunt transformare in lupos, cattos, vel aliam quamcunque bestiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

rerum omnium creatione & production. Atque tūc suo imperio, quod nulla creatura immutare potest, virtutem & naturam naturalibus agentibus indidit, vt suos effectus producant. Vnde sicut de terra dixit: Germinet herbam virentem, & non hominem: Ita de homine: Crescite & multiplicare, vt in Genesi scriptum est. Sicut ergo terra germinat herbam virentem: ita homo hominem, & ignis ignem producit. Ex hac Conclusione sequitur.

3. Conclusio, *Magi, vel Malefici virtute Demonis, nec se, nec alios homines verè & realiter possunt transformare in lupos, cattsos, vel aliam quamcunque bestiam.*

HAEC Conclusio non solūm est vera secundum veram philosophiam: sed etiam fidei veritatem, ita vt si quis cum pertinacia contrarium credat aut dicat, sit hæreticus & infidelis. Dictum (verè & realiter) quia per illusionem & apparentiam bene fit. Conclusio est contra Ioannem Bodinum, lib. 2. de Magorum Dæmonomania, cap. 6. & alios ab eo citatos. Ipse enim multis exemplis probare intendit, Lycanthropiam, vt vocat, id est, transformationem hominis in lupum: nostra autem Conclusio est in contrarium; & eam tradūt August.

August. lib. 18. de Ciuit. Dei, cap. 17. & 18. vbi
 expressè tenet omnia talia fieri phantastiq̃
 & per præstigijs; & sic soluit fabulas illas ex
 Varrone & poetis de socijs Vlyssis mutatis in
 bestias, & à Circe & Arcadibus in lupos con-
 uersis. Chrysoft. hom. 29. in Matth. tom. 4. S.
 Thomasi par. q. 114. art. 4. ad 2. S. Bonauent. lo-
 co citat. Franciscus Victoria in Relect. de arte
 Magica propè finem. Alfonso à Castro lib. 1.
 de iusta hæreticorum punitione cap. 14. Bar-
 tholomæus Spineus sacri Palatij Magister, in
 q. de strigibus, cap. 8. Malleus malefic. 1. par. q.
 10. & alibi. Iosephus Angles in floribus Theo-
 logicarum quæst. ad Sixtum V. 1. part. in 2. sen-
 tent. in q. vnica de arte Magica, diffic. 9. Ioan. à
 Turrecremata in 26. q. 5. cap. Episcopi. Vlricus
 Molitor in dialogis de Pythonicis mulieribus
 ad Sigismundum Archiducem Austriae, cap.
 10. determinatione 3. quare malè eum Bodi-
 nus pro se allegat. Lambertus Danaeus in Dia-
 log. de fortiaijs, ca. 3. Paulus Grillandus Iu-
 risconsultus in lib. de diuersis criminibus lib.
 2. de fortilegijs, q. 7. cuius opera sunt in volu-
 mine 4. Oceani Iuris. Et hæc veritas expressè
 definitur in d. cap. Episcopi: his verbis, *Quis-*
quis credit posse fieri aliquam creaturam, aut
in melius, aut in deterius commutari, aut tras-
formari in aliam speciem, vel in aliam simili-
tudinem, nisi ab ipso creatore, qui omnia fecit
& per quem omnia facta sunt: procul dubio

N 5 inf.

infidelis est, & pagano deterior: & ibidem in cap. Nec mirum, ex Augustino de Ciuitat. Et probatur euidenti ratione. Si homo potest transmutari in cattum, lupum, aut aliam bestiam; aut mutatur, secundum corpus vel animam, aut secundum vtrumq;. Si primum: ergo talis homo moritur, quia mors nihil aliud est, quàm separatio animæ à corpore. Si moritur: ergo non potest operatione Dæmonis coniungi iterum anima cum corpore, hoc enim est opus diuine potentia: Dominus enim mortificat & viuificat. Si secundum dicatur, ita vt fiat transmutatio totius in totum: ergo homo desinit esse, quando incipit esse bestia, quia generatio vnius, est corruptio alterius: ergo de nouo creatur homo, quando bestia redit ad naturam hominis, nec est idem numero homo, qui erat prius: & alia sequuntur falsa contra veritatem & fidem.

Quod ergo de hominum in lupos, aut alias bestias conuersione refertur, nihil veritatis habet, & omninò ridiculum est, quod scribit de se Lucianus in dialogo de asino, nimirum quod cum in Thessalia discendæ Magiæ causa versaretur, mutatus fuerit in asinum, cum fieri optasset auis. Non enim hoc dixit, quia ita verè putaret, sed quia talibus argumentis delectabatur. Simile est quod Apuleius in lib. de asino aureo narrat sibi accidisse, quod veneno accepto, humano animo permanente, Asinus fieret.

fieret. Sic Ouid. lib. 1. Metamorph. Lycaonem
Arcadiæ regem, à loue in lupum ob sua scelera
mutatum finxit. vbi sic loquitur.

Colligit os rabiem, solit æq; cupidine cadis.

Vtitur in pecudes, & nunc quodq; sanguine gaudet.

Fit Lupus, & c.

Sic etiam Vergil. Eglog. 8. Merim venefi-
ciji & herbis se potuisse in lupum transforma-
re canit. Multa ex historijs de his adfert Bodi-
nus, sed à Catholica veritate non est ideò rec-
dendum. Plinius suo tempore etiam refert has
fabulas fuisse in opinione quorundam lib. 8.
naturalis histor. cap. 22. vbi ait. Homines in lu-
pos verti: rursusq; restitui sibi, falsum esse cõ-
fidenter existimare debemus: aut credere om-
nia, quæ fabulosa tot seculis comperimus. Vn-
de tamen ista vulgò infixata sit fama in tantum vt
in maledictis veris pelles habeant, indicabitur.
Euantes inter auctores Græciæ nõ spretus tra-
dit, Arcades scribere, ex gente Antei cuiusdam
sorte familia electum ad stagnum quoddam
regionis eius duci: vestituq; in quercu suspen-
so tranare, atq; abire in deserta, transfigurariq;
in lupum, & cum cæteris eiusdem generis con-
gregari per annos nouem. Quo in tempore, si
homine abstinerit, reuerti ad idem stagnum, &
cum tranauerit, effigiẽ recipere, ad pristinum
statum, addito nouem annorum senio. Mirum
est,

est, inquit Plinius, quò processit Græca credulitas. Nullum tam impudens mendacium est, vt teste careat. Itaq; Copas qui Olympionica scripsit, narrat Demarchum Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Ioui Lycaeo humana etiam cum hostia faciebant, immolati pueri extra gustasse, & in lupum se conuertisse. Meminit etiam huius narrationis S. August. li. d. c. 17. & ca. 18 suam sententiam rectè profert de hac mutatione, quæ cum multum faciat ad instructionem pro fidei veritate, placet eius verba paucis ascribere. Sic incipit ca. 18. enumeratis in ca. 17. incredibilibus hominum commutationibus ex Varrone. Sed de ista tanta ludificatione Dæmonum, nos quid dicamus, qui hæc legent, fortassis & expectant, quid Christiani agere debeant, quando inter idola gentiũ miracula fieri asseruntur. Et quid dicimus, nisi de medio Babylonis esse fugiendũ? Quod præceptum propheticum ita spiritualiter intelligitur, vt de huius seculi ciuitate, quæ profectio & angelorum & hominum societas impiorum est, fidei passibus, quæ per dilectionẽ operatur, in Deum viuum proficiendo fugiamus. Quanto quippe in hæc ima potestatem Dæmonum maiorem videmus, tantò tenacius mediatori est inhærendum, per quem de imis ad summa conscendimus. Si enim dixerimus ea non esse credenda, non desunt etiam nunc, qui eiusmodi quædam, vel certissima audisse,

vel

vel etiam expertos se esse asseuerent. Nam & nos cū essemus in Italia, audiebamus talia de quadam regione partium, vbi stabularias mulieres imbutas his malis artibus, in caseo dare solere dicebant, quibus vellent, seu possent viatoribus, vnde in iumenta ilicō verterentur, & necessaria quæq; portarent, postq; perfuncta opera iterum ad se redirent, nec tamen in eis mentem fieri bestialem, sed rationalem humanamq; seruari. Sicut Apuleius in libris, quos Afini aurei titulo inscripsit, sibi ipsi accidisse, vt accepto veneno, humano animo permanēte, a finus fieret, aut iudicauit, aut finxit. Hæc vel falsa sunt, vel tam inusitata, vt meritō non credantur. Firmissimè tamē credendum est, omnipotentem Deum omnia posse facere, quæ voluerit, siue iudicando, siue præstando, nec Dæmones aliquid operari secundum naturæ suæ potentiam, quia & ipsa angelica creatura est, licet proprio sit vitio maligna, nisi quod ille permiserit, cuius iudicia occulta sunt multa, iniusta nulla. Nec sanè Dæmones naturas creant, si aliquid tale faciunt, de qualibus factis ista vertitur quæstio, sed specietenus quæ à vero Deo sunt creata, commutant, vt videantur esse, quod non sunt. Non ita solum animum, sed nec corpus quidem vlla ratione crediderim Dæmonum arte, vel potestate in membra vel lineamenta bestialia veraciter posse conuerti, &c. Ex his Augustini verbis clarè
osten-

ostenditur, non esse veras, sed phantasticas
 transmutationes. Ad idem fortius confirman-
 dum facit ratio naturalis alia, quam facit Al-
 phonsi. Castrensi loco citato. Nulla forma sub-
 stantialis potest alicui materię velut illius for-
 ma vniri, nisi à solo illo agente, qui possit il-
 lam producere. Agens quod non potest for-
 mam substantialem producere, nec potest et-
 iam illam materię vnire. Quoniam sic vnien-
 do videretur ipsum compositum ex materia
 & forma producere. At ineptia est maxima di-
 cere, quod aliquod agens producat aliquod
 compositum, cuius nec materiam, nec formam
 producere potest. Deus igitur, qui solus ani-
 mām hominis producere & creare potest, etiam
 solus potest illā postquam à corpore suo fuit
 separata, iterū eidem corpori vnire. Nam alias
 ille, qui animām corpori vniret, hominē illum
 fecisse diceretur, quod nefas est dicere Dæmo-
 nem facere posse: Quia dicente Deo, faciamus
 hominē ad imaginē & similitudinem nostrā:
 Apertē nos docuit, ipsius hominis productio-
 nem tantam esse, vt propagatione seclusa, soli
 Deo conuenire possit. Deinde (quod etiam
 August. in dictis verbis insinuare visus est) ani-
 ma humana tāte nobilitatis est, vt non nisi cor-
 pus humanum & organicum informare pos-
 sit, vt constat. Nam si quælibet forma substan-
 tialis exigit certas dispositiones in materia,
 vt illam informare possit: Anima humana

pro.

perfectò, quæ est nobilissima forma, maiores & nobiliores etiam requirit dispositiones, vt corpus organicum & lineamētis distinctum, vt illud informet. Quod autem arte Demonistale corpus organicum verum, & potentia vitam habens tanta celeritate formari queat, vt anima ei vniatur, non est credendum. DEI autem potentia non repugnat, cui omnis materia subiacet, qui etiam de non esse omnia produxit: At creaturæ vlli tribuere, hoc est Deo proprium ei adimere, & creaturæ potentiam creatoris ascribere, quod ad blasphemiam spectat.

Quod autem Bodinus magnam vim ponat in cap. 4. Danielis de Nabuchodonosore, qui ex hominibus eiectus, & fœnum vt bos comedit, nihil probat, quamuis Iosephus ante Bodinum occasione istorum verborum, quæ dixit (Et figura mea reuersa est ad me) putauerit Nabuchodonosorem regem non solum in amentiam versum, sed & in bouem mutatum, ita quod exteriorem figuram amisit, indueritque bouinam. Sed Hieronymus in illud cap. Epiphanius, & communiter Doctores Catholici tenent contrarium, vt rectè Dionys. Carthusianus in d. cap. attestatur, & dicunt Nabuchodonosorem non formam, sed mentem & mores amisisse. Nec textus dicit, quod in bouem mutatus fuerit, sed contrarium aperte significat his verbis. Eadem hora
sermo

fermo completus est super Nabuchodonosor,
 & ex hominibus eiectus est, & fœnum vt bos
 comedit, & rore cœli corpus eius infectum
 est: donec capilli eius in similitudinem aquila-
 rum crescerent, & vngues eius quasi auium.
 Igitur post finem dierum ego Nabuchodono-
 sor oculos meos ad cœlum leuavi, & sensus
 meus redditus est mihi, & altissimo benedi-
 xi. Ex his verbis constat Nabuthodonosorem
 non verè mutatum in bouem, sed septem an-
 nis in amentiam versum, fœno & herbis more
 bouis in locis ab hominum conuersatione re-
 motis vixisse. Quod adfertur illud Genes. 19.
 & Luc. 17. de vxore Loth, quæ in pœnam pec-
 cati versa est in statuam salis, nihil ad propo-
 situm est. Quia id diuina potestate, non creata
 virtute factum est, Deus enim, vt suprâ signi-
 ficatum, cùm sit omnipotēs, potest vnâ sub-
 stantiam in alteram transmutare. Fuit autem
 vxor Loth potius conuersa in statuam salis,
 quàm aliam substantiam, vt pœna correspon-
 deret peccato, & vt in quo peccauerat etiam
 puniretur. Nam, vt refert Nicolaus Lyranus
 secundum Hebræos, fœmina ista vespere præ-
 cedenti noluit suo marito porrigerere sal ad cõ-
 dimentum ciborum pro angelis, quoniam in-
 star conciuium suorum Sodomitarum affe-
 ctum ad peregrinos nõ habebat, idcirco in sta-
 tuam salis est conuersa. Nec etiam iterum sta-
 tua salis mutata est in hominem, sed mansit in

fua natura: Et sic Ioseph. li. I. Antiq. Iudaicarū
cap. 19. testatur se eam vidisse his verbis. Vxor
Loth cū respiceret sæpè ciuitatem, & eius
curam haberet, interdicante Domino, ne fa-
ceret, in statuam salis conuersa dignoscitur.
Vidi siquidem eam, hæctenus enim manet.

Dicetaliquis: Cū huiusmodi transmu-
tationes verè & realiter non fiant, quomodo
igitur apparent? Respondetur secundum Do-
ctores, quod tantū secundum apparentiam
fiunt, & hoc potest cōtingere dupliciter: Vno
modo ab interiori, potest enim dæmon muta-
re phantasiā hominis, & etiam sensus corpo-
reos, vt aliud appareat obiectum, quā sit. Id
quod experientia constat fieri etiam ex caussis
naturalibus. Nam videmus quod quandoque
laborantes vehementissimis calidissimiq; fe-
bribus, cadant in phrenesin, vel mentis aliena-
tionem, & dicant se esse, quod non sunt: & cū
dæmon Deo permittente possit agere in cor-
pora, nihil vetat, quò minus mediātibus caus-
is naturalibus, varias phantasias possit indu-
cere. Alio modo ab extrinseco, ex parte sensi-
bilis Potest enim circumponere cuiuscunq; rei
corporeæ quamcunq; formam corpoream, vt
in eius specie videatur: vel res etiam veras sup-
ponere. Exemplum extat in vitis patrum.
Quædam iuencula ita extitit maleficiata à
quodam Iudæo, ad instantiam cuiusdam iu-
uenis, cuius turpitudini satisfacere nolebat,
vt

○

vt

vt omnibus videretur equa: ducta pro remedio ad S. Macharium, cuius sanctitatem rei veritas non potuit latere, qui mulierem esse cernebat, & sic orans detegebat illusionem: & iterum ab omnibus iuuenula cognoscebatur. Dicebatur autem vir sanctus id idē iuuenula contigisse, quod non vacaret rebus diuinis, & Ecclesiasticis mysterijs.

Ex Conclusionē & dictis iudicium sumi potest, de mirabilibus effectibus, quos operabatur Simon Magus opere Dæmonum, de quibus Nicephorus lib. 2. histor. Ecclesiastica, cap. 27. Canem exire, & S. Petrum Apostolum humana voce ad se vocare iubebat. Vt statua mouerentur curabat, & in ædibus vasa atque instrumenta domestica se sponte propria hinc inde transferebant, & ipse flammis circumdatus non urebatur. Ferebatur quoque volans in aëre. Ex lapidibus, fūco hominibus obiecto, panes faciebat. Draconis quoque formam induebat, & in varias animantium species mutabatur, duplici facie indutus conspiciebatur, (& paucis interiectis) Nec ipse modò ad quam vellet transformabatur speciem, verum etiam alios quos voluisset, in variorum animantium formas mutabat, &c. Hæc Nicephorus.

Magi possunt opere dæmonum in

4. Conclus. Magi & malefici possunt potestate Dæmonum facere ranas, serpentes